

Йорданъ Земенски.

Подъ палма е гробътъ на татко ми.

(Разказъ).

Въ борбата край Струма плъ-
ниха татко ми и той стана робъ.
Натовариха го на единъ пара-
ходъ, заедно съ още много роби,
негови съотечественици, бъл-
гари, и прѣзъ Срѣдиземното
море го завѣдоха въ страната
на древнитѣ фараони, въ египетската
земя. Тамъ, край брѣговетѣ на Нилъ,
при свинксоветѣ и пирамидитѣ на нѣ-
вгашнитѣ фараони, той живѣеше мж-
ченически животъ. Подъ палящитѣ лъчи
на тропическото слънце, той бѣше при-
нуденъ да работи тежко, както работѣха
тежко прѣди хиляди години Египетскитѣ
роби, нещастнитѣ евреи.

И потъ се лѣеше отъ него, и сълзитѣ
не прѣсхваха отъ
очитѣ му. Той опла-
кваше своя страдал-
чески животъ, пла-
чеше и за своята
татковина, за своя
роденъ край и за
насъ, за мама и мал-
китѣ му дѣца.

Утѣха за него бѣ-
ше надеждата да до-
живѣе до края на войната, да бжде освободенъ, да се
върне пакъ въ България, да се върне пакъ при насъ.
Но напраздно!

Ненахраненъ, изтощенъ отъ принудителната тежка
работа, измъчванъ отъ горещия климатъ, той не изтърпѣ
своя мжченически животъ. Прѣзъ единъ слънчевъ день